

разни документи за прочитание и подписване; подобни портфьойле са поднасяли и писменнитѣ документи на господаря. Никой отъ хората и слугитѣ въ двореца не можѣлъ да познае тозъ човѣкъ, ни най-малко подозрѣние нѣмали въ него. Всѣкой го мислилъ за секретаръ, дошълъ да внесе императору писменни дѣла, и за туй никой и непиталъ какъвъ е, отъ де е и що иска, а навече защото той нѣколко часа стоялъ въ свѣтшенно равнодушие, съ порфѣеила въ ръка. Слѣдъ свършването на свѣта, господаря излѣлъ да прати министритѣ до самитѣ врата; стоящия непиталъ човѣкъ, на когото никой недавалъ внимание, са обърналъ къмъ стената, извадилъ нѣщо изъ портфьойла и при завърщането на господаря търгна слѣдъ него тъй смѣло, щото всѣкой помислилъ му е заповѣдано да го слѣдва. Но по причина никой отъ слугитѣ и дворнитѣ прислужници не знаеа и неслушалъ да му са дава подобна заповѣдъ, еднѣ отъ тѣзъ послѣднитѣ са затичалъ спрѣлъ са между него и господаря, тикналъ непознатия и го попиталъ за желае. Между туй мнимия секретаръ са противилъ и искалъ да послѣдва царя въ стаята; станалъ шути и господаря попиталъ: „Що е тамъ?“ Всички са удивили когато падналъ голѣмъ ножъ; злодѣятъ тозъ чазъ падналъ на колѣнѣ и призналъ са че е виновенъ. Господаря самъ го попиталъ, що е искалъ да прави съ тозъ ножъ?

— Тебъ щѣхъ да убия, отговорилъ той.

— „Защо? Да не съмъ ти нанелъ нѣкаква обида?“

— Не, лично азъ никаква обида не съмъ нанелъ, но ти правишь голѣмо зло на нашата вѣра на нѣкои отъ нашитѣ братя.